

[Udenrigsministeren.]

betragtninger gældende i anledning af de udtalelser, der er faldet her i salen.

Jeg håber ikke, at det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) vil blive vred på mig over de bemærkninger, jeg nu vil gøre til ham. Når det ærede medlem sagde, at man i visse kredse havde for vane at tænke i baner, der var hundrede år gamle, ved jeg ikke, om han har ret til at sige det for de kredsens vedkommende, som han talte om, men jeg må indrømme, at der var en tale, som blev holdt i dette høje ting i dag, og som jeg synes ikke var hundrede år gammel, men bevægede sig i en tankegang fra omkring år 1905, og så kan det ærede medlem jo gætte på, hvilken tale det er, jeg her sigter til.

Det ærede medlems betragtninger vedrørende stillingen i verden i dag, Danmarks forsvarsmuligheder og spørgsmålet om, hvorledes landets frihed og selvstændighed skulle varetages, bevægede sig nemlig i baner, som på intet område adskilte sig fra dem, radikale ordførere i de mange, mange forsvarsdiskussioner, vi har haft her i landet i de sidste 40 år, har bevæget sig i. Uanset hvordan stillingen i verden er, uanset under hvilke vilkår dette land lever, hvordan magtforholdene er, hvilke muligheder der foreligger for støtte til det danske forsvar, er de argumenter, som man fra radikal side gør gældende, nøjagtigt ens, upåvirkede og upåvirkelige af begivenhedernes gang.

Jeg vil gerne have det sagt, fordi jeg synes man har lov til, når det ærede medlem fremfører disse synspunkter, at spørge det ærede medlem, således som jeg også forstår forsvarsministeren har gjort det: Hvad ønsker det ærede medlem at sætte i stedet for den politik, som et stort rigsdagsflertal og regeringen her anbefaler? Hvilken situation tror det ærede medlem landet vil befinde sig i, hvis man blot standser op ved en undersøgelse af de vanskeligheder, som kan foreligge, og i nogle almindelige betragtninger, men ikke giver rigsdagen eller den danske offentlighed ganske konkret besked om, hvilken politik man ønsker ført? For her kan man ikke holde sig til almindeligheder, man kan heller ikke, således som den højtærede forsvarsminister har påvist det, holde sig til en henvisning til De Forenede Nationer. Det radikale parti i sær-

deleshed kan ikke nøjes med at henvise til De Forenede Nationer, når partiet, således som dets ordfører i det andet høje ting har givet udtryk for det, ikke finder, at De Forenede Nationer f. eks. skulle betegne det, der i øjeblikket sker i Korea fra kinesisk kommunistisk side, som en aggression. Regeringen og rigsdagsflertallet har været udsat for at få bebrejdelse fra det radikale partis side, fordi den danske delegation i Lake Success stemte for en amerikansk resolution, i hvilken man betegnede den kommunistiske støtte til nordkoreanerne som en aggressiv handling. Men hvis det er opfattelsen, hvorledes skal så nogensinde et lille land, der bliver angrebet af en stormagt, have noget håb om at kunne få den fornødne støtte fra De Forenede Nationer? Der er her en så himmelråbende uoverensstemmelse tilstede imellem, hvad man siger er ens politik, og hvad der er ens handlemåde, når praktisk udenrigspolitik skal drives, at det er nødvendigt for det ærede medlem at give en forklaring derpå, eller det er nødvendigt for os andre at sætte en streg derunder.

Det ærede medlem talte også om faren for kommunismen. Jeg er nu ikke så bange for kommunisterne her i landet, og jeg tror egentlig, at inderst inde er det ærede medlem heller ikke så bange for dem. De har jo ikke ligefrem haft en opgangslinie at vise i den senere tid, og fortsætter de med at tale og handle, som de for øjeblikket gør her i landet, vil den vældige tilbagegang, de har været udsat for, fortsætte med stigende hast, fordi den holdning, de indtager, ganske rimeligt oprører det danske folks almindelige retsbevidsthed og sunde sans.

Jeg kunne have lyst til at spørge det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle): Under hvilke forhold tror det ærede medlem kommunismen har en chance i et land? Tror det ærede medlem, at kommunismens chance er mindst i et land, som er ude af stand til at forsvare sig, som ikke har våben, som ikke har venner, som ikke har forbundsfæller, der vil komme det til hjælp, når det angribes af en aggressiv stormagt? Eller tror det ærede medlem, at kommunismens chance er mindst i et land, som er forberedt på at forsvare sig, som er sikker på at få hjælp udefra, og som derfor i spændte politiske situationer er i stand til at hævde